

5 Οκτωβρίου, 1993

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,
ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,*Εφεσεύοντες - Καθ' ων η αίτηση,*

v.

ΝΙΚΟΥ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

*Εφεσιβλήτων - Αιτητών.**(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1487).*

- Επίταξις — Ο περί Επιτάξεως Ιδιοκτησίας Νόμος 21/62 — Η εξουσία επιτάξεως είναι ανεξάρτητη από την εξουσία απαλλοτριώσεως — Σκοπός δημόσιας ωφέλειας — Διεύρυνση δρόμων — Η ύπαρξη ρυμοτομικού σχεδίου δεν θεωρείται αναγκαία προϋπόθεση για διάταγμα επιτάξεως — Ο χρονικός περιορισμός της διάρκειας επιτάξεως για τρία χρόνια δεν αποκλείει την επίτευξη σκοπού δημόσιας ωφέλειας με μεγαλύτερη διάρκεια αικίμα και μόνιμη — Διάκριση μεταξύ ρυμοτομικού και πολεοδομικού σχεδίου.* 5
- Σύνταγμα Άρθρο 23 — Δικαίωμα απαλλοτριώσεως και επιτάξεως οιασδήποτε ιδιοκτησίας προς εξυπηρέτηση σκοπών δημόσιας ωφέλειας.* 10
- Οδοί και Οικοδομαί — Σχέδιο για διαπλάτνση δρόμων — Ο περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμος, Κεφ. 96, Άρθρο 12.*
- Διοικητικό Δίκαιο — Προσωρινή αναστολή διοικητικής πράξης — Προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες μπορεί να διαταχθεί.* 15
- Με βάση απόφαση των αρμοδίων φορέων για κατασκευή ανισόπεδου κόμβου στην περιοχή του κυβερνητικού οικισμού "Άγιος Μάμας", στη διασταύρωση των Λεωφόρων Στροβόλου και Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' στη Λακατάμια, ετοιμάστηκε από το Τμήμα Πολεοδομίας και Οικήσεως ρυθμιστικό σχέδιο για την διαπλάτνση των δύο αυτών λεωφόρων το οποίο συμπληρώθηκε περί τον Σεπτέμβριο του 1991.
- Οι εφεσιβλήτοι, συνιδιοκτήτες ακίνητης περιουσίας επί της Λεωφόρου Στροβόλου, απέκτησαν άδεια οικοδομής για ανέγερση εμπορικού οικοδομικού συγκροτήματος που αποτελείτο από 35 συνεχόμενα καταστήματα με μεσοπάτωμα και περιφραγμα.
- 20
-
- 25

5 Οι οικοδομικές εργασίες άρχισαν στις 16 Οκτωβρίου 1991 και γι' αυτές οι εφεισίβλητοι όφειλαν ποσό πέραν των ΛΚ100.000.- και επίσης διαπραγματεύονταν με την Κτηματική Τράπεζα Κύπρου Λτδ για εξασφάλιση δανείου ΛΚ175.000.- για τη συμπλήρωση του πιο πάνω οικοδομικού έργου.

10 Από την υλοποίηση του σχεδίου διαπλάτυνσης των λεωφόρων που αναφέρονται προηγουμένως, επρόκειτο να επηρεαστεί τμήμα του τεμαχίου των εφεισίβλητων το οποίο ανήρχετο στο 36% περίπου της συνολικής έκτασης του όλου τεμαχίου. Προς διασφάλιση του επηρεαζόμενου τμήματος δημοσιεύτηκε διάταγμα επιτάξεως για σκοπούς απαλλοτρίωσης του.

15 Το διάταγμα επιτάξεως του επηρεαζόμενου τμήματος των εφεισίβλητων εξεδόθη στις 8 Νοεμβρίου 1991 για περίοδο 12 μηνών για τη δημιουργία, συντήρηση και ανάπτυξη των συγκοινωνιών της Δημοκρατίας και συγκεκριμένα για σκοπούς βελτίωσης της Λεωφόρου Στροβόλου. Το διάταγμα αυτό ανανεώθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1992.

20 Στις 13 Νοεμβρίου 1991 οι αιτητές - εφεισίβλητοι καταχώρησαν προσφυγή για ακύρωση του πιο πάνω διατάγματος επιτάξεως και αίτηση για έκδοση προσωρινού διατάγματος για αναστολή της εκτέλεσης και εφαρμογής του μέχρις εκδικάσεως της προσφυγής. Ζήτησαν επίσης προσωρινό διάταγμα που να απαγορεύει στους εφεισείοντες, στους υπαλλήλους ή αντιπροσώπους τους, την είσοδο, κατοχή και/ή επέμβαση στις εκτελούμενες οικοδομικές εργασίες.

25 Η αίτηση εβασίζετο στους περί του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου Διαδικαστικούς Κανονισμούς του 1962, Καν. 13 και 18, στους περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμούς Δ.48 ΘΘ. 1 και 2 και την Πρακτική του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

30 Ο πρωτόδικος Δικαστής αφού αναφέρθηκε στη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην οποία συνοψίζονταν οι προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για την προσωρινή αναστολή διοικητικής πράξης εξέτασε τον λόγο για ύπαρξη έκδηλης παρανομίας της πράξης τον οποίον επικαλέσθηκαν οι αιτητές εφεισίβλητοι οι οποίοι ισχυρίστηκαν ότι:

35 1. Το διάταγμα Επιτάξεως έπρεπε να γίνει από το Υπουργικό Συμβούλιο με βάση το άρθρο 4(2)(α) του περί Επιτάξεως Ιδιοκτησίας Νόμου του 1962 (Νόμος αρ. 21 του 1962) και όχι από τον Υπουργό Εσωτερικών.

40 2. Η επίδικη επίταξη βασίστηκε πάνω σε πολεοδομικό σχέδιο το οποίον δεν είχε δημοσιευτεί ούτε εγκριθεί από οποιαδήποτε Αρχή και κατά συνέπεια ήταν παράνομη.

3. Το επίδικο διάταγμα δημοσιεύτηκε χωρίς να δημοσιευτεί γνωστοποίηση απαλλοτρίωσης ενώ επρόκειτο για την κατασκευή

μόνιμου έργου και ο σκοπός δεν θα μπορούσε να εξυπηρετηθεί μόνο με την επίταξη.

Ο πρωτόδικος Δικαστής απεφάσισε ότι η επίδικη επίταξη ήταν έκδηλα παράνομη και επέτρεψε την αίτηση για την έκδοση του ζητούμενου προσωρινού διατάγματος για τους πιο κάτω λόγους:

1. Σύμφωνα με το άρθρο 12 του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96, όπως τροποποιήθηκε, ρυμοτομικό σχέδιο για διεύρυνση ή ευθυγράμμιση οποιουδήποτε δρόμου για να έχει νομική ισχύ πρέπει να δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας.

2. Δεν μπορεί να δημοσιευθεί διάταγμα επιτάξεως χωρίς να προηγηθεί δημοσίευση γνωστοποίησης απαλλοτρίωσης του επηρεαζόμενου κτήματος από διαπλάτυνση του δρόμου, έργο που θα είναι μόνιμο και δεν θα είναι δυνατόν να εξυπηρετηθεί μόνο με επίταξη.

3. Το επίδικο διάταγμα δεν μπορούσε να γίνει λόγω της μεγιστοποίησης των ζημιών και των αποζημιώσεων.

Στην έφεση υποστηρίχτηκε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα απεφάσισε ότι η επίταξη ήταν παράνομη λόγω του ότι δεν εφασίζετο επί πολεοδομικού σχεδίου με νομική ισχύ και δεσμευτικότητα και ότι εν πάση περιπτώσει δεν εδικαιολογείτο η έκδοση του ζητούμενου διατάγματος δυνάμει του Κανονισμού 13 του Περί Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου Διαδικαστικού Κανονισμού του 1962.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου έκαμε αρχικά διάκριση μεταξύ του ρυμοτομικού σχεδίου το οποίο δημοσιεύουν οι αρμόδιες αρχές κάτω από το άρθρο 12 του Περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96 για διεύρυνση και ευθυγράμμιση δρόμων, το οποίο δεν χρειάζεται απαλλοτρίωση και του πολεοδομικού σχεδίου που πηγάζει από τον περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμο του 1972 και κάτω από το άρθρο 10 στο οποίο υπάρχει πρόβλεψη για τη δημοσίευση Τοπικών Σχεδίων.

Στη συνέχεια αποφάνθηκε ότι:

1. Όπως έχει νομολογιακά καθιερωθεί η εξουσία έκδοσης διατάγματος επιτάξεως είναι ανεξάρτητη από την εξουσία έκδοσης διατάγματος απαλλοτρίωσης, παρόλο που στις περισσότερες φορές η επίταξη μιας περιουσίας, αντικείμενο απαλλοτρίωσης, καθίσταται αναγκαία για να πραγματοποιηθεί ο σκοπός της απαλλοτρίωσης.

2. Η διαδικασία για υποχρεωτική απαλλοτρίωση μπορεί να κινηθεί σε οποιοδήποτε χρόνο κατά τη διάρκεια της περιόδου της επίταξης.

3 Α.Α.Δ. Δημοκρατία ν. Παντελίδη & άλλων

3. Δεν είναι απαραίτητη η ύπαρξη έγκυρου ρυμοτομικού σχεδίου για να προωθηθεί η διεύρυνση δρόμου αλλά μπορεί αυτό να γίνει μέσω επίταξης και απαλλοτριώσης.
- 5 4. Για την πραγματοποίηση σκοπών δημόσιας ωφέλειας στους οποίους περιλαμβάνονται οι σκοποί για δημιουργία, συντήρηση ή ανάπτυξη της διά ξηράς, θάλασσας ή αέρα συγκοινωνίας, όπως καθορίζονται ειδικά στους περί Αναγκαστικής Απαλλοτριώσεως Νόμους του 1962 και στους περί Επιτάξεως Νόμους του 1962, δεν είναι αναγκαία προϋπόθεση η ύπαρξη δεσμευτικού ρυμοτομικού σχεδίου. Ο χρονικός περιορισμός της διάρκειας της επίταξης για 10 τρία χρόνια δεν αποκλείει την επίτευξη σκοπού δημόσιας ωφέλειας με πολύ μεγαλύτερη διάρκεια ακόμα και μόνιμη.
- 15 5. Όπως προκύπτει από τη Νομολογία, από την διατύπωση των πιο πάνω νόμων και το άρθρο 23 του Συντάγματος, δεν απαιτείται ρυμοτομικό σχέδιο για διάταγμα επιτάξεως ή πολεοδομικό σχέδιο για διάταγμα απαλλοτριώσεως κάτω από τον περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμο, έστω και αν είναι μόνιμου φύσεως το έργο που θα εκτελεστεί κατά τη διάρκεια της επιτάξεως.
- 20 Η έφεση επιτυγχάνει. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται. Το εκδοθέν διάταγμα ακυρώνεται. Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- Nedjati v. Republic* 2 R SCC 78·
- Aspri v. Republic* 4 R SCC 57·
- 25 *Georghiades v. Republic* (1965) 3 C.L.R. 392·
- C.T.C. Consultants Ltd v. Cyprus Tourism Organisation* (1976) 3 C.L.R. 390·
- Κροκίδου & Άλλων ν. Δημοκρατίας*. Απόφαση ημερ. 29/5/1990·
- 30 *Χαραλάμπους & Άλλων ν. Δημοκρατίας*. Απόφαση ημερ. 2/1/1991·
- Μαρκουλλίδου & Άλλων ν. Δημοκρατίας*. Απόφαση ημερ. 22/4/1991·
- Paphos Plantations v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 2745·
- Χριστοδουλίδου & Άλλης ν. Δημοκρατίας* Απόφαση ημερ. 30.9.92·
- 35 *Demetriou & Others v. The Republic* (1986) 3 C.L.R. 664·
- Χ"Κυριάκου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας*. Απόφαση ημερ. 3/6/1992·

Μαρκουλλίδου & Άλλων ν. Δημοκρατίας. Απόφαση ημερ. 25/9/1992.

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Κούρρης, Δ.) ημερ. 16 Ιανουαρίου, 1992 (Προσφυγή Αρ. 1077/91) με την οποία εκδόθηκε προσωρινό διάταγμα αναστολής της εκτελέσεως και εφαρμογής του διατάγματος επιτάξεως μέχρι την εκδίκαση και αποπέρατωση της προσφυγής.

5

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, για τους εφεσείοντες.

10

Κ. Μιχαηλίδης, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Οι εφεσίβλητοι είναι συνιδιοκτήτες του Τεμαχίου 1929 Φ/Σχ XXX.5.W.2 και XXX.13.W.1 που βρίσκεται μέσα στα όρια του Δήμου Στροβόλου. Στις 6 Απριλίου 1988 υπέβαλαν προς το Δήμο Στροβόλου ως την αρμόδια Αρχή κάτω από τον περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμο, Κεφ. 96, όπως τροποποιήθηκε, αίτηση για την ανέγερση εμπορικού οικοδομικού συγκροτήματος πάνω στο τεμάχιο αυτό.

15

20

Μετά από καθυστέρηση τριών χρόνων, ο Δήμος Στροβόλου εξέδωσε προς τους εφεσίβλητους άδεια οικοδομής για ανέγερση εμπορικού οικοδομικού συγκροτήματος που θα αποτελείτο από 35 συνεχόμενα καταστήματα με μεσοπάτωμα και περίφραγμα. Με αυτή την άδεια επιβλήθησαν διάφοροι όροι μερικοί των οποίων κατά τον ισχυρισμό των εφεσιβλήτων ήταν παράνομοι και καταχώρησαν εναντίον του Δήμου Στροβόλου στις 9 Οκτωβρίου 1991 την προσφυγή με αρ. 965/91 με την οποία προσέβαλλαν τους όρους τούτους.

25

30

Μετά την έκδοση της άδειας οικοδομής, οι εφεσίβλητοι συμβλήθηκαν με εργολάβο οικοδομών για την ανέγερση της πιο πάνω οικοδομής, αντί του ποσού των £275.000. Οι οικοδομικές εργασίες άρχισαν στις 16 Οκτωβρίου 1991, έγιναν οι εκσκαφές για την κατασκευή των θεμελίων, 5 έφτασε το κτίριο μέχρι το επίπεδο του δρόμου, τοποθετήθηκαν τα σίδερα για τις κολώνες και ήταν έτοιμη η σιδηροσύνδεση για να χυθεί το πάτωμα.

Οι εφεσίβλητοι πλήρωσαν £30.000 στους εργολάβους 10 ως προκαταβολή έναντι των οικοδομικών υλικών, αγοράστηκε σίδερο αξίας περίπου £10.000 το οποίο παραδόθηκε στην υπό ανέγερση οικοδομή. Κατέβαλαν για τις οικοδομικές εργασίες και οφείλουν να καταβάλουν γι' αυτές, πέραν των £100.000, και βρίσκονταν σε προχωρημένο στάδιο διαπραγμάτευσης με την Κτηματική Τράπεζα Κύπρου 15 Λτδ., προς εξασφάλιση δανείου £175.000 για τη συμπλήρωση του οικοδομικού έργου για το οποίο δάνειο και χρεώθηκαν οι ίδιοι τα σχετικά τραπεζικά δικαιώματα, ανερχόμενα σε μερικές χιλιάδες λίρες.

20 Στις 8 Νοεμβρίου 1991, δημοσιεύτηκε στο Παράρτημα Τρίτο, Μέρος II της Επίσημης Εφημερίδας της Δημοκρατίας, η Α.Δ.Π. με αριθμό 1903, διάταγμα δυνάμει του οποίου επιτάχθηκε μέρος του ως άνω τεμαχίου των εφεσιβλήτων για περίοδο 12 μηνών, από της δημοσιεύσεως της 25 στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. Στις 12 Νοεμβρίου 1991 επιδόθηκε στους εφεσιβλήτους επιστολή με την οποία ζητείτο από αυτούς να τερματίσουν αμέσως τις εκτελούμενες οικοδομικές εργασίες.

30 Το διάταγμα εξεδόθη γιατί όπως αναφέρεται σ' αυτό ήταν αναγκαίο για τη δημιουργία, συντήρηση και ανάπτυξη των συγκοινωνιών της Δημοκρατίας ή οποιοδήποτε από τους σκοπούς αυτούς και η επίταξη της περιουσίας επιβάλλετο για σκοπούς βελτίωσης της λεωφόρου Στροβόλου στο Στρόβολο. Το διάταγμα αυτό ανανεώθηκε στις 35 Οκτωβρίου 1992 με νέο διάταγμα που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, στο Παράρτημα Τρίτο, Μέρος II, με αριθμό Α.Δ.Π. 1679.

Στις 13 Νοεμβρίου 1991 καταχώρησαν οι εφεσίβλητοι την παρούσα προσφυγή με την οποία ζητούσαν την ακύρωση του πιο πάνω διατάγματος. Καταχώρησαν ταυτόχρονα αίτηση για την έκδοση προσωρινού διατάγματος με το οποίο να αναστέλλεται η εκτέλεση και η εφαρμογή του διατάγματος επιτάξεως μέχρι την εκδίκαση και αποπεράτωση της προσφυγής τους, ζητούσαν επίσης και προσωρινό διάταγμα το οποίο να απαγορεύει στους εφεσείοντες, τους υπαλλήλους ή αντιπροσώπους τους από το να εισέρχονται και λάβουν κατοχή του κτήματος και/ή επέμβουν με οποιοδήποτε τρόπο στις εκτελούμενες από τους εφεσίβλητους οικοδομικές εργασίες.

Η αίτηση βασίζεται στους περί του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου Διαδικαστικούς Κανονισμούς του 1962, Κανονισμούς 13 και 18 και στους περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμούς Δ.48 ΘΘ. 1 και 2 και την Πρακτική του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Οι εφεσείοντες καταχώρησαν ένσταση στο αιτούμενο προσωρινό διάταγμα. Στην ένορκη δήλωση του Μιχ. Πολυκάρπου, Λειτουργού Πολεοδομίας, που καταχωρήθηκε προς υποστήριξη της ένστασης, αναφέρονται και τα ακόλουθα, όπως συνοψίζονται στην απόφαση του πρωτόδικου Δικαστή: Το κτήμα των εφεσιβλήτων βρίσκεται επί της Λεωφόρου Στροβόλου, που αρχίζει από τα δημοτικά όρια Στροβόλου, παρά την Αστυνομική Σχολή Στροβόλου, μέχρι τα δημοτικά όρια Λακατάμιας. Η Λεωφόρος Στροβόλου μαζί με το Νότιο Παρακαμπτήριο δρόμο Λευκωσίας, από τα φώτα τροχαίας της βιομηχανικής περιοχής Στροβόλου, μέχρι τη συμβολή του με τη Λεωφόρο Αρχαγγέλου, θεωρούνται κυκλοφοριακά σαν δύο από τους βασικότερους κυκλοφοριακούς άξονες του Οδικού Δικτύου Λευκωσίας και σαν τέτοιοι περιλαμβάνονται στο τοπικό σχέδιο Λευκωσίας ως δρόμοι πρωταρχικής σημασίας. Η Λεωφόρος Στροβόλου, συνδέει το κέντρο της πόλης με τις ραγδαία αναπτυσσόμενες περιοχές του Στροβόλου, της Λακατάμιας, της Δευτεράς και αρκετές αναπτυσσόμενες κοινότητες νότια των περιοχών αυτών. Επομένως, ο δρόμος αυτός θα συμβάλει σε πολύ μεγάλο βαθμό στην απάμ-

βλυνση του κυκλοφοριακού προβλήματος των κεντρικών περιοχών της Λευκωσίας, γιατί θα προσφέρει τη δυνατότητα παράκαμψης και αποσυμφόρησης των κεντρικών Λεωφόρων.

- 5 Η διεύρυνση και βελτίωση τόσο των Λεωφόρων Στροβόλου και Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' στη Λακατάμια, όσο και του Νότιου παρακαμπτήριου δρόμου Λευκωσίας, περιλαμβανομένου και του κυκλοφοριακού κόμβου στη συμβολή των αναφερόμενων Λεωφόρων, αποτελούν συνε-
- 10 χιζόμενα πολεοδομικά έργα, τα οποία περιλαμβάνονται στους ετήσιους Προϋπολογισμούς Αναπτύξεως της Δημοκρατίας, των τελευταίων χρόνων.

- Το θέμα της βελτίωσης του πιο πάνω αναφερόμενου κυκλοφοριακού κόμβου, συζητήθηκε σε δύο συνεδρίες της
- 15 Συντονιστικής Επιτροπής Πολεοδομικών και Οδικών Μελετών, που απαρτίζεται από εκπροσώπους του Γραφείου Προγραμματισμού, του Τμήματος Δημοσίων Έργων, του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως και της Ένωσης Δήμων, στις 12 Νοεμβρίου και 11 Δεκεμβρίου 1990. Στις
- 20 συνεδρίες αυτές, ο Γιαννάκης Χ'ΐωσήφ, Εκτελεστικός Μηχανικός πρώτης τάξεως στο Τμήμα Δημοσίων Έργων με ειδικότητα Συγκοινωνιολόγου, επεξήγησε ότι σύμφωνα με τα κυκλοφοριακά δεδομένα του Νότιου Παρακαμπτήριου Λευκωσίας και της Λεωφόρου Λακατάμιας (Λεωφόρος Στροβόλου και Λεωφόρος Αρχιεπισκόπου Μακαρίου
- 25 Γ' στη Λακατάμια), απαιτείται στη διασταύρωσή τους στην περιοχή του κυβερνητικού οικισμού "Άγιος Μάμας", η κατασκευή ανισόπεδου κόμβου και αποφασίστηκε όπως προωθηθεί η ετοιμασία σχεδίων για την κατασκευή ανισό-
- 30 πεδου κόμβου με τη Λεωφόρο Λακατάμιας σαν κύριο δρόμο, να διέρχονται ελεύθερα κάτω από τον κυκλοτερέη κόμβο. Με βάση την απόφαση αυτή, άρχισε από το Τμήμα Πολεοδομίας και Οικήσεως η ετοιμασία ρυθμιστικού σχεδίου για τη διαπλάτυνση και τη βελτίωση των Λεωφόρων
- 35 Στροβόλου και Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' στη Λακατάμια. Η ετοιμασία του ρυθμιστικού σχεδίου συμπληρώθηκε περί το Σεπτέμβριο του 1991.

Για την υλοποίηση του πιο πάνω αναφερόμενου σχεδίου, είναι αναγκαίος ο επηρεασμός ακίνητης ιδιωτικής ιδιοκτησίας, καθόλο το μήκος της Λεωφόρου Στροβόλου. Μεταξύ της ιδιοκτησίας αυτής, περιλαμβάνεται και τμήμα του τεμαχίου των εφεισιβλήτων. Για διασφάλιση της έκτασης γης του τεμαχίου που είναι αναγκαία για την υλοποίηση του ρυθμιστικού σχεδίου βελτίωσης της Λεωφόρου Στροβόλου, δημοσιεύτηκε διάταγμα επίταξης. Το εμβαδό της ιδιοκτησίας των εφεισιβλήτων είναι 13.620 τ.μ., από τα οποία επηρεάζονται 4.940 τ.μ. ήτοι 36% περίπου της συνολικής έκτασης του τεμαχίου. Το επηρεαζόμενο από την επίταξη εμβαδό, θα απαλλοτριωθεί με προωθούμενη γνωστοποίηση απαλλοτρίωσης, η οποία σύμφωνα με τον ισχυρισμό του δικηγόρου των εφεισιβλήτων, επρόκειτο να δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 10 Ιανουαρίου 1992.

Από τη μεταξύ άλλων νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου που περιέχεται στις υποθέσεις *Nedjati v. Republic* 2 RSCC 78, *Aspri v. Republic* 4 RSCC 57, *Georghiadis v. Republic* (1965) 3 C.L.R. 392, *C.T.C. Consultants Ltd. v. Cyprus Tourism Organisation* (1976) 3 C.L.R. 390 και *Κροκίδου και Άλλων v. Δημοκρατίας*, απόφαση της Ολομέλειας, Υποθ. αρ. 741/89, ημερ. 29 Μαΐου 1990, και στις οποίες αναφέρθηκε ο πρωτόδικος Δικαστής, συνοψίσθηκαν οι πιο κάτω προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για την προσωρινή αναστολή διοικητικής πράξης:

- (1) Έκδηλη παρανομία της πράξεως.
- (2) Ανεπανόρθωτη βλάβη που θα επιφέρει στον αιτούντα η εφαρμογή της πράξεως.
- (3) Το δημόσιο συμφέρον και η ενδεχόμενη διατάραξη της εύρυθμης λειτουργίας της διοικήσεως από την αναστολή.
- (4) Η σοβαρότητα των θεμάτων που εγείρονται στην προσφυγή.

Ο πρωτόδικος Δικαστής απέκλεισε τρεις από τους νομικούς λόγους που επικαλούντο οι εφεσίβλητοι για τη χορήγηση προσωρινού διατάγματος ότι δηλαδή υπήρξε πλάνη περί τα πράγματα ή ότι οι εφεσίβλητοι θα υφίσταντο ανεπανόρθωτη ζημιά καθότι οποιεσδήποτε ζημιές θα προκαλούνταν σε αυτούς ήταν χρηματικής φύσεως και ως εκ τούτου δεκτικές επανόρθωσης, και τον ισχυρισμό ότι οι εφεσεύοντες δεν πρόσφεραν πάραυτα αποζημίωση στους εφεσίβλητους γιατί μόλις δημοσιεύτηκε το επίδικο διάταγμα οι εφεσίβλητοι καταχώρησαν την προσφυγή και παράλληλα την αίτηση για προσωρινό διάταγμα.

Προχώρησε τότε και εξέτασε κατά πόσο υπήρχε έκδηλη παρανομία της πράξης. Κάτω από το λόγο αυτό, ο πρώτος ισχυρισμός των εφεσιβλήτων ήταν ότι ο Υπουργός Εσωτερικών δεν είχε εξουσία και/ή αρμοδιότητα να εκδώσει το προσβαλλόμενο διάταγμα επίταξης, και τούτο διότι σύμφωνα με το άρθρο 4(2)(α) του περί Επιτάξεως Ιδιοκτησίας Νόμου του 1962 (Νόμος αρ. 21 του 1962) είναι η Δημοκρατία η επιτάσσουσα Αρχή και επομένως έπρεπε το διάταγμα επίταξεως να γίνει από το Υπουργικό Συμβούλιο.

Ο ισχυρισμός αυτός των εφεσιβλήτων δεν ευσταθεί διότι το Υπουργικό Συμβούλιο με απόφαση του με αριθμό 4401, εκχώρησε την αρμοδιότητά του στον αρμόδιο Υπουργό, το οποίο δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, Παράρτημα Τρίτο, Μέρος Ι στη σελίδα 959, με αριθμό Κ.Δ.Π. 240/87, όπου αναφέρονται οι εξουσίες και η εκχώρηση της μεταβίβασης εξουσιών. Με βάση δε τους Προϋπολογισμούς του 1991, αυτά υπάγονται στο Υπουργείο Εσωτερικών και είναι προϋπολογισμένοι για το Τμήμα Πολεοδομίας και Οικήσεως.

Ο δεύτερος ισχυρισμός που ηγέρθηκε κάτω από το λόγο αυτό ήταν ότι η επίδικη επίταξη βασίστηκε πάνω σε πολεοδομικό σχέδιο το οποίο ούτε είχε δημοσιευτεί ούτε είχε εγκριθεί από οποιαδήποτε Αρχή και κατά συνέπεια ήταν παράνομη. Ήταν η θέση των εφεσεύοντων ότι η νομιμότητα της επίταξης δεν εξαρτάτο ή επηρεάζετο από την

εγκυρότητα η ύπαρξη ρυμοτομικού σχεδίου. Τη θέση αυτή την στήριξαν στις υποθέσεις *Χαραλάμπους και Άλλων ν. Της Δημοκρατίας*, Προσφυγές αρ. 648/87 και 198/88, η απόφαση δόθηκε στις 2 Ιανουαρίου 1991 και *Μαρκουλλίδου και Άλλων ν. Της Δημοκρατίας*, Προσφυγή αρ. 740/89, η απόφαση δόθηκε στις 22 Απριλίου 1991. 5

Ο πρωτόδικος Δικαστής δεν δέχθηκε τη θέση αυτή των εφεσειόντων και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επίδικη επίταξη ήταν έκδηλα παράνομη και η αίτηση για προσωρινό διάταγμα επετύγχανε για τους πιο κάτω λόγους: 10

"Θα συμφωνούσα με τη θέση του δικηγόρου των εφεσειόντων εάν η επίταξη δεν προηγείτο απαλλοτριώσης μέρους του κτήματος των αιτητών. Η επίταξη είναι εξαιρετικό και προσωρινό μέτρο. Είναι προσωρινή στέριση της κατοχής, χρήσης και κάρπωσης της ιδιοκτησίας, ενώ η αναγκαστική απαλλοτρίωση είναι μόνιμο μέτρο στέρισης της ιδιοκτησίας, για τους σκοπούς που αναφέρονται στο Σύνταγμα και με τη διαδικασία που προβλέπεται στη σχετική νομοθεσία. Στην προκειμένη περίπτωση, το διάταγμα επίταξης έγινε, σύμφωνα με τη δήλωση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση, για να ακολουθήσει απαλλοτρίωση. Κατά συνέπεια, εάν η απαλλοτρίωση δε βασίζεται επί πολεοδομικού σχεδίου το οποίο να έχει νομική ισχύ και να είναι δεσμευτικό, τότε τόσο η απαλλοτρίωση, όσο και η επίταξη είναι κατά τη γνώμη μου παράνομες. Στην υπό κρίση υπόθεση είναι παραδεκτό ότι η ρυμοτομία πάνω στην οποία στηρίχτηκε η Επιτάσσουσα Αρχή δεν έχει δημοσιευτεί. Σύμφωνα με το άρθρο 12 του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96 όπως τροποποιήθηκε, εάν ρυμοτομικό σχέδιο προς το σκοπό διευρύνσεως ή ευθυγραμμίσεως οποιουδήποτε δρόμου, δε δημοσιευτεί στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, τότε το ρυμοτομικό σχέδιο δεν έχει νομική ισχύ (Βλέπε *Paphos Plantations v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 2745)." 15 20 25 30 35

Προχώρησε τότε και εξέτασε τον επόμενο λόγο που εμβόλλετο από τους εφεσίβλητους, ότι το επίδικο διά-

- ταγμα είχε δημοσιεύσει χωρίς να δημοσιευθεί γνωστοποίηση απαλλοτριώσης του κτήματος το οποίο επηρεάζεται από αυτό, ενώ επρόκειτο για την κατασκευή έργου το οποίο θα ήταν μόνιμο και ο σκοπός δεν θα μπορούσε να
- 5 εξυπηρετηθεί μόνο με την επίταξη. Αναφέρθηκε ο πρωτόδικος Δικαστής στις υποθέσεις *Aspri* και *Μαρκουλλίδου* (πιο πάνω) και παρατήρησε ότι όλες οι αυθεντίες πάνω στις οποίες βασίστηκαν οι δικηγόροι και των δύο πλευρών αναφέροντο σε περιπτώσεις που η απαλλοτριώση
- 10 προηγήθηκε της επίταξης ή τα δύο διατάγματα δημοσιεύθηκαν ταυτόχρονα εκτός από την υπόθεση *Χαραλάμπους και Άλλοι* (πιο πάνω), στην οποία όμως υπέδειξε ότι το ρυμοτομικό σχέδιο είχε δημοσιευθεί και η εγκυρότητα του δεν προσβλήθηκε με προσφυγές, δηλαδή υπήρχε έγκυρο
- 15 πολεοδομικό σχέδιο για την διαπλάτυνση και ευθυγράμμιση των δρόμων που ενέκρινε η δημοτική Επιτροπή. Και κατέληξε με τα πιο κάτω:

- "Έχω τη γνώμη, αφού εξέτασα με προσοχή την επιχειρηματολογία και των δύο δικηγόρων, ότι δεν μπορεί
- 20 να δημοσιευτεί διάταγμα επίταξης χωρίς να προηγηθεί δημοσίευση γνωστοποίησης απαλλοτριώσης του κτήματος, το οποίο επηρεάζεται από αυτό, από διαπλάτυνση του δρόμου, έργο το οποίο θα είναι μόνιμο και δε θα δύναται να εξυπηρετηθεί μόνο με επίταξη. Με
- 25 βάση τα γεγονότα της υπόθεσης *Χαραλάμπους και άλλων ν. Δημοκρατίας* (ανωτέρω), κρίθηκε η επίταξη αναγκαία διότι η διαπλάτυνση του δρόμου κρίθηκε ιδιαίτερα επείγουσα, τόσο για σκοπούς οδικής ασφάλειας, όσο και για τη βελτίωση της κυκλοφοριακής δια-
- 30 κίνησης. Στην προκειμένη περίπτωση, δε θεωρήθηκε η διαπλάτυνση της Λεωφόρου Στροβόλου ιδιαίτερα επείγουσα, καθότι το ρυμοτομικό σχέδιο επηρεάζει δρόμους περίπου 5 χιλιομέτρων και οι αρμόδιες αρχές δεν εξέδωσαν διατάγματα επίταξης για τις ιδιοκτησίες που
- 35 επηρεάζει το ρυμοτομικό σχέδιο, ούτε και άρχισαν εργασίες για την υλοποίηση του σχεδίου σύμφωνα με τα ρυμοτομικά σχέδια του Σεπτεμβρίου του 1991. Εξάλλου, ο ευπαίδευτος δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση πολύ ειλικρινά ανέφερε ότι διασφαλίζοντας τη γη στη

μορφή που υπήρχε κατά την ημέρα έκδοσης του διατάγματος, διασφαλιζόταν τόσο η υλοποίηση του έργου, όσο και η απόρριψη οποιασδήποτε μεγιστοποίησης των προβλημάτων και των ζημιών, καθότι οποιαδήποτε περαιτέρω καθυστέρηση ενόψει και του ρυθμού με τον οποίο ανεγειρόταν το μεγάλο πράγματι σε όγκο έργων αιτητών, θα είχε ως αποτέλεσμα τόσο τη μεγιστοποίηση των ζημιών, όσο και τη μεγιστοποίηση των αποζημιώσεων. Υπήρχε δε και ο κίνδυνος όσο προχωρούσε η οικοδομή να αυξάνονταν και τα προβλήματα και οι περιπλοκές της υπόθεσης με την πώληση ή ενοικίαση των 35 καταστημάτων. Επισημαίνεται ότι η μεγιστοποίηση των ζημιών όπως και η μεγιστοποίηση των αποζημιώσεων δεν είναι λόγος για έκδοση διατάγματος επίταξης.

Συμπερασματικά, ανεξάρτητα από τους δύο προαναφερθέντες λόγους το επίδικο διάταγμα δεν μπορούσε να γίνει, και για τον επιπρόσθετο αυτό λόγο.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση επιτυγχάνει και εκδίδεται διάταγμα ως η αίτηση."

Εναντίον της πιο πάνω απόφασης καταχωρήθηκε η παρούσα έφεση και τα αιτιολογικά τούτης που δίδονται στην ειδοποίηση είναι τα πιο κάτω:

· 'Ότι το προσωρινό διάταγμα που εκδόθηκε στις 16 Ιανουαρίου 1992 εκδόθηκε εσφαλμένα διότι:

"1. Με την πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα αποφασίστηκε ότι εφόσον η επίταξη δε βασίζεται επί πολεοδομικού σχεδίου το οποίο να έχει νομική ισχύ και να είναι δεσμευτικό η επίταξη είναι παράνομη, και ότι το ίδιο θα ισχύει και για την απαλλοτρίωση.

2. Με την επίδικη απόφαση εσφαλμένα αποφασίστηκε ότι στην προκειμένη περίπτωση η δημοσίευση του επίδικου διατάγματος επίταξης χωρίς να προηγηθεί δημοσίευση γνωστοποίησης απαλλοτρίωσης συνιστούσε

έκδηλη παρανομία.

3. Εν πάση περιπτώσει δεν εδικοιολογείτο η έκδοση προσωρινού διατάγματος δυνάμει του Κανονισμού 13 του Περί Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου Διαδικαστικού Κανονισμού του 1962."

Πριν προχωρήσουμε στην εξέταση των εγειρομένων θεμάτων θα πρέπει να σημειωθεί ότι ρυμοτομικό σχέδιο είναι αυτό που δημοσιεύουν οι αρμόδιες Αρχές κάτω από το άρθρο 12 του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96, με το οποίο επεκτείνεται η διεύρυνση και ευθυγράμμιση δρόμων χωρίς απαλλοτρίωση. Είναι οι περιπτώσεις όπου ο ιδιοκτήτης υφίσταται τις συνέπειες ότι πρέπει να παραχωρήσει στο δρόμο το μέρος εκείνο που επηρεάζεται όταν αποφασίσει να πάρει άδεια οικοδομής και σχεδόν ουδέποτε χρειάζεται απαλλοτρίωση. Από την άλλη μεριά πολεοδομικά σχέδια είναι σχέδια που πηγάζουν από τον περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμο του 1972 και κάτω από το άρθρο 10 του οποίου υπάρχει πρόβλεψη για τη δημοσίευση Τοπικών Σχεδίων.

- 20 Δεν υπήρχε διαφωνία ως προς τη μη ύπαρξη ρυμοτομικού σχεδίου κάτω από το Κεφ. 96 το οποίο να σχετίζεται με την πιο πάνω περιουσία των εφεσιβλήτων και το προσβαλλόμενο διάταγμα επίταξης. Υπήρξε διαφωνία ως προς του εάν κάτω από το Τοπικό Σχέδιο που δημοσιεύτηκε σύμφωνα με το άρθρο 10 του περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμου 1972 (Νόμος Αρ. 90 του 1992) στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, στο Τρίτο Παράρτημα, Μέρος II, την 1 Δεκεμβρίου 1990, και το οποίο πρόβλεπε έναν κυκλοφοριακό κυκλικό κόμβο, μπορούσε να θεωρηθεί ότι εκάλυπτε την κατασκευή ανισόπεδης διάβασης την οποία αποφάσισαν να κάμουν οι εφεσείοντες το Σεπτέμβριο του 1991. Θα πρέπει να λεχθεί εδώ ότι ήταν με βάση την ύπαρξη του κυκλοφοριακού κυκλικού κόμβου που έδωσαν στους αιτητές την άδεια οικοδομής για να κτίσουν τα 35 καταστήματα.

Χωρίς να μπαίνουμε στο στάδιο αυτό στην έκταση της

δεσμευτικότητας του Τοπικού Σχεδίου και της δυνατότητας η ανισόπεδη διάβαση να καλύπτετο ή όχι από το σχέδιο που υπήρχε, το οποίο θα προχωρήσουμε για τους σκοπούς της έφεσης αυτής με βάση ότι δεν υπήρχε Τοπικό Σχέδιο και κατά πόσο η έκδοση του διατάγματος επιτάξεως αποτελούσε έκδηλη παρανομία, λόγω αυτής της μη ύπαρξης πολεοδομικού σχεδίου. 5

Στην υπόθεση *Χριστοδουλίδου και άλλης ν. Της Δημοκρατίας* (υπόθεση 463/88, ημερομηνίας 30.9.92) αποφασίστηκε με αναφορά στη νομολογία του Δικαστηρίου ότι η εξουσία έκδοσης διατάγματος επιτάξεως είναι ανεξάρτητη από την εξουσία έκδοσης διατάγματος απαλλοτριώσεως παρόλο που στις περισσότερες φορές η επίταξη μιας περιουσίας, αντικείμενο απαλλοτρίωσης, καθίσταται αναγκαία για να πραγματοποιηθεί ο σκοπός της απαλλοτρίωσης. Σχετικά με την προσέγγιση αυτή έγινε αναφορά στην υπόθεση *Lavrentios A. Demetriou & others v. The Republic* (1986) 3 C.L.R. 664, η οποία επικυρώθηκε από την Ολομέλεια κατ' έφεση, η απόφαση δόθηκε στις 28 Ιανουαρίου 1988, αρ. Αναθ. Εφέσεων 593 και 594, όπως επίσης και στην απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου στην υπόθεση *Aspri v. The Republic* 4 RSCC 57, στις σελίδες 61 και 62, όπου μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι δεν υπήρχε τίποτε που να εμποδίζει τη συνεχιζόμενη μετέπειτα επίτευξη του ίδιου σκοπού δημόσιας ωφέλειας με μια παρεμβαίνουσα υποχρεωτική απαλλοτρίωση και ότι η διαδικασία για τέτοια υποχρεωτική απαλλοτρίωση μπορεί να κινηθεί σε οιονδήποτε χρόνο διαρκούσης της περιόδου της επίταξης. 10 15 20 25

Στην ίδια υπόθεση ηγέρθηκε επίσης το θέμα κατά πόσο θα μπορούσε να εκδοθεί διάταγμα επιτάξεως αφού ήδη υπήρχε διάταγμα απαλλοτρίωσης και αποφασίσθη ότι το επιχείρημα αυτό δεν μπορούσε να επιτύχει γιατί το διάταγμα επίταξης χρησιμοποιήθηκε στην περίπτωση εκείνη σαν παρεμπίπτον μέτρο μέχρι ολοκλήρωσης και του μόνιμου μέτρου της απαλλοτρίωσης της περιουσίας προς πραγμάτωση του σκοπού για το οποίο έγινε. 30 35

Ηγέρθη επίσης το επιχείρημα ότι θα έπρεπε να περιμέ-

- νουν η απαλλοτριούσα αρχή να εφαρμοστεί το σχέδιο ρυμοτομίας και όχι να προωθηθεί η εκτέλεση της διεύρυνσης και ευθυγράμμισης του δρόμου μέσω της απαλλοτρίωσης. Και αποφασίσθη ότι έγινε η αντιδιαστολή μεταξύ της
- 5 εφαρμογής του ρυμοτομικού σχεδίου που συντελείται μόνον όταν ο ίδιος ο ιδιοκτήτης επιλέξει την υποβολή αίτησης άδειας οικοδομής και με το μέτρο απαλλοτρίωσης και της ταυτόχρονης επίταξης με το οποίο επιτυγχάνεται η άμεση προώθηση του σκοπού και η εκτέλεση του όλου
- 10 έργου που θεωρήθηκε ότι σαν αναπτυξιακό έργο θα έπρεπε να αντιμετωπισθεί με το μέτρο της απαλλοτρίωσης.

Η προσέγγιση αυτή δείχνει ότι δεν είναι απαραίτητη η ύπαρξη έγκυρου ρυμοτομικού σχεδίου για να προωθηθεί θέμα διεύρυνσεως δρόμου αλλά μπορεί να γίνει τούτο

15 μέσω επίταξης και απαλλοτρίωσης.

- Στην υπόθεση *Νίνα Μαρκουλλίδου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας*, Προσφυγή με αριθμό 740/89 που εκδόθηκε στις 22 Απριλίου 1991, έγινε δεκτή η αρχή ότι η δημιουργία, συντήρηση και ανάπτυξη των συγκοινωνιών περιλαμβάνεται στους σκοπούς δημοσίας ωφελείας που καθορίζονται ειδικά στους περί Αναγκαστικής Απαλλοτρίωσης Νόμους του 1962 και περί Επίταξεως Νόμους του 1962, άρθρο 3(2)(ι) που είναι η αντίστοιχη διάταξη και στους
- 20 δύο Νόμους και στην οποία διάταξη προβλέπεται σαφώς ότι οι σκοποί δημοσίας ωφέλειας περιλαμβάνουν σκοπούς που αφορούν τη δημιουργία ή συντήρηση ή ανάπτυξη την
- 25 διά ξηράς, θάλασσας ή αέρα συγκοινωνίας. Για την επίτευξη και εξυπηρέτηση του σκοπού αυτού εκρίθη στην υπόθεση εκείνη ότι δεν είναι αναγκαία προϋπόθεση η
- 30 ύπαρξη δεσμευτικού ρυμοτομικού σχεδίου. Λέχθηκε δε ότι ο χρονικός περιορισμός της διάρκειας της επίταξης σε τρία χρόνια δεν αποκλείει την επίτευξη σκοπού δημοσίας ωφέλειας με πολύ μεγαλύτερη διάρκεια ακόμα και μόνιμη. Γίνεται δε αναφορά στην προηγούμενη νομολογία του Δι-
- 35 καστηρίου.

Ακολούθησε στην ίδια γραμμή η υπόθεση *Κυριάκου Χ΄Κυριάκου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας*, Προσφυγή με

αριθμό 753/91, η δεύτερη απόφαση δόθηκε στις 3 Ιουνίου 1992, όπως επίσης και η υπόθεση Μαρκουλλίδου & άλλων ν. Της Δημοκρατίας, η απόφαση δόθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 1992.

Είναι φανερόν από τη νομολογία μας αλλά και από 5
την ίδια τη διατύπωση των περί Επιτάξεως και Αναγκαστικής Απαλλοτριώσεως Νόμων και το Άρθρο 23 του Συντάγματος για την έκδοση διατάγματος επιτάξεως δεν απαιτείται ως προϋπόθεση η ύπαρξη είτε ρυμοτομικού 10
σχεδίου, είτε πολεοδομικού σχεδίου κάτω από τον περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμο είτε η έκδοση διατάγματος απαλλοτριώσεως έστω και αν είναι μόνιμου φύσεως το έργο που θα εκτελεστεί κατά τη διάρκεια της επιτάξεως. Σε μια τέτοια περίπτωση ασφαλώς θα ακολουθήσει 15
διάταγμα απαλλοτριώσεως για τη μόνιμη νομική κάλυψη του έργου.

Είναι φανερό από τα πιο πάνω ότι δεν υπάρχει έκδηλη παρανομία και ως εκ τούτου η έφεση επιτρέπεται για το λόγο αυτό ο οποίος καλύπτει τους δύο πρώτους λόγους 20
εφέσεως και σαν επακόλουθο είναι περιττό να εξετάσουμε τον τρίτο λόγο εφέσεως. Επομένως η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται και ακυρώνεται το εκδοθέν διάταγμα προσωρινής αναστολής της εκτελέσεως και η εφαρμογή του διατάγματος επιτάξεως μέχρι της εκδίκασης και αποπεράτωσης της προσφυγής και με το οποίο απαγορεύει στους 25
εφεσείοντες, τους υπαλλήλους ή αντιπροσώπους τους από το να εισέλθουν και λάβουν κατοχή του κτήματος και/ή επέμβουν με οποιοδήποτε τρόπο στις εκτελούμενες από τους εφεσίβλητους οικοδομικές εργασίες.

Καμιά διαταγή για έξοδα.

30

*Έφεση επιτρέπεται
χωρίς διαταγή για έξοδα.*